

ام البنین (س) آنکه فاطمه دوم علی (ع) شد / برپاگر مجلس عزای سیدالشهدا (ع)

ام البنین (س) هر روز برای فرزندش عباس (ع) نوحه سرایی می کرد و فرزند او عیدالله را نیز به همراه خود می آورد.

مادر عباس سلام علیک /

ام البنین (س) آنکه فاطمه دوم علی (ع) شد / برپاگر مجلس عزای سیدالشهدا (ع)

ام البنین (س) هر روز برای فرزندش عباس (ع) نوحه سرایی می کرد و فرزند او عیدالله را نیز به همراه خود می آورد. مردم مدینه برای شنیدن نوحه او گرد می آمدند و به سبب جانسوز بودن نوحه سرایی او همگی اشک می ریختند. آمدن ام البنین به بقیع نوعی انقلاب بر ضد بنی امیه و آگاهی مردم از ژرفای مصیبت بود. به گزارش خبرگزاری مهر، حضرت علی (ع) تا زمانی که حضرت فاطمه (س) در قید حیات بود، با کس دیگری پیمان زناشویی نبست. امیرالمؤمنین (ع) پس از وفات فاطمه و بنا به وصیت آن حضرت، با امامه دختر ابو العاص بن ربیع بن عبد العزی بن عبد شمس که فرزند زینب دختر پیغمبر (ص) بود ازدواج کرد و پس از او با فاطمه دختر حزام بن دارم کلابیه (ام البنین) عقد همسری بست. ام البنین (س) در حدود سال پنجم هجری در کوفه و یا اطراف آن متولد گردید. وی در عصر خود یکی از زنان با فضیلت، پرهیزگار، عابد، با تقوا و در شعر و حدیث سرآمد دیگران بود. پدران ام البنین در دوران قبل از اسلام جزو دلیران عرب محسوب می شدند و مورخان آنان را به دلیری در هنگام نبرد ستوده اند. چنانکه ابوالفرج اصفهانی در کتاب خود دلیری و شجاعت اجداد ام البنین را متذکر شده است.

افزون بر این، آنان علاوه بر شجاعت و قهرمانی، پیشوای قوم خود نیز بودند، چنانکه سلاطین زمان در برابر ایشان سر تسلیم فرود می آوردند. بی جهت نیست که عقیل بن ابی طالب به امیرالمؤمنین (ع) می گفت: در میان عرب از پدران ام البنین شجاع تر و قهرمان تر یافت نمی شود. ام البنین دارای چهار پسر به نامهای عباس، عبدالله، جعفر و عثمان گردید که سرور همه آنان حضرت عباس (ع) می باشد. این بانوی بزرگوار، بعد از امیرالمؤمنین علی (ع) مدتی طولانی زنده بود و با کسی نیز ازدواج نکرد؛ همچنانکه امامه و اسماء بنت عمیس و لیلی نهشیده چنین نمودند و این چهار زن آزاده، کمال وفاداری را در حق شوی و سرورشان امیرالمؤمنین علی (ع) انجام دادند. حتی یک بار مغیره بن نوفل و یک بار نیز ابوهیاج بن سفیان از امامه خواستگاری کردند، اما او امتناع ورزید و حدیثی از علی (ع) نقل کرد که همسران پیامبر و جانشینش بعد از مرگ ایشان نباید به همسری کسی درآیند، بر پایه این سفارش، زنان وارسته مزبور، تن به ازدواج با کسی ندادند.

در باب عظمت مقام و علو معرفت حضرت ام البنین (س) به مقام و موقعیت اهل بیت (ع) همین بس نوشته اند: چون به ازدواج امیرالمؤمنان (ع) در آمد، امام حسن و امام حسین علیهما السلام بیمار بودند، و او بسان مادری دلسوز و پرستاری مهربان به مراقبت و دلنوازی از آنان پرداخت؛ و چنین امری از همسر سرور اهل ایمان، که از انوار معارف حضرتش بهره ها گرفته، در بوستان علوی تربیت یافته و به آداب و اخلاق مولای متقیان علیه السلام مؤ دب متخلق شده، شگفت نیست.

فرزندان ام البنین (س)

اول از همه، قمر بنی هاشم (ع) متولد گردید، و بعد بترتیب عبدالله و جعفر و عثمان گام به جهان هستی گذاشتند. فرزندان ام البنین همگی در زمین کربلا شهید شدند و نسل ام البنین (س) از طریق عیدالله بن قمر بنی هاشم بسیار می باشند. چون بشیر به فرمان امام زین العابدین (ع) وارد مدینه شد تا مردم را از ماجرای کربلا و بازگشت اسرای آل الله با خبر سازد در راه ام البنین او را ملاقات کرد و فرمود: ای بشیر، از حسین (ع) چه خبر داری؟ بشیر گفت: ای ام البنی، خدای تعالی ترا صبر دهد که عباس تو کشته گردید. ام البنین فرمود: از حسین (ع) مرا خبر ده. بدینگونه، بشیر خبر قتل يك يك فرزندانش را به او خبر داد اما ام البنین پیاپی از امام حسین (ع) خبر می گرفت وی گفت: فرزندان من و آنچه در زیر آسمان است، فدای حسینم باد! و چون بشیر خبر قتل آن حضرت را به او داد صیحه ای کشید و گفت: ای بشیر، رگ قلبم را پاره کردی! و صدا به ناله و شیون بلند کرد.

مامقانی گوید: این شدت علاقه، کاشف از بلندی مرتبه او در ایمان، و قوت معرفت او به مقام امامت است که شهادت چهار جوان خود را که نظیر ندارند در راه دفاع از امام زمان خویش سهل می شمارد.

به نوشته علامه سماوی در ابصارالعین: ام البنین (س) همه روزه به بقیع می رفت و مرثیه می خواند، به نوعی که مروان - با آن قساوت قلب - از ناله و گریه ام البنین (س) به گریه می افتاد و اشکهای خود را با دستمال پاک می کرد. نیز هنگامی که زنها او را با عنوان ام البنین خطاب کرده و به وی تسلیت می داده اند این ابیات را سرود:

لا تدعونی و یک ام البنین

تذکرنی بلیوث العرین

كانت بنون لی ادعی بهم
و الیوم اصبحت و لا من بنین
اربعة مثل نسور الربی
قد واصلوا الموت بقطع الوتین
تنازع الخرصان اشلائهم
فكلهم امسوا صریعا طعین
یا لیت شعری اکما اخبروا
بان عباسا مقطوع الیدین

یعنی: " ای زنان مدینه ، دیگر ام البنین نخوانید و مادر شیران شکاری ندانید، مرا فرزندی بود که به سبب آنها ام البنینم می گفتند، ولی اکنون دیگر برای من فرزندی نمانده همه را از دست داده ام . آری، من چهار باز شکاری داشتم که آنها را هدف تیر قرار دادند و رگ گردن آنها را قطع نمودند و دشمنان با نیزه های خود ابدان طویه آنها را از هم متلاشی کردند و در حالی که روز را به پایان بردند که همه آنها با جسد چاک چاک بر روی زمین افتاده بودند. ای کاش می دانستم آیا این خبر درست است که دستهای فرزندم قمر بنی هاشم(ع) را از تن جدا کردند؟! " به هر حال، فقدان فرزندانش او را متأثر و ناراحت کرده بود، چنانکه وقتی حضرت زینب(س) سپر خونین حضرت عباس را به عنوان یادگاری به ام البنین نشان داد، وی تا آن را دید چنان دلش سوخت که نتوانست تحمل کند و بی هوش بر زمین افتاد.

وی هر روز برای فرزندش عباس نوحه سرایی می کرد و فرزند او عبید... را نیز به همراه خود می آورد. مردم مدینه برای شنیدن نوحه او گرد می آمدند و به سبب جانشوز بودن نوحه سرایی او همگی اشک می ریختند. باید گفت، آمدن ام البنین به بقیع نوعی انقلاب بر ضد بنی امیه و آگاهی مردم از ژرفای مصیبت بود. پس از آگاهی از جریان عاشورا و شهدای آن واقعه، ام البنین مجلس سوگواری و مصیبت در خانه اش برپا کرد. زنان بنی هاشم در آن جا گرد آمدند و برای امام حسین(ع) و خاندانش گریه کردند.

وفات حضرت ام البنین(س)

ام البنین (س) از زنان با فضیلت و عارف به حق اهل بیت (ع) بود. وی محبتی خالصانه به آنان داشت و خود را وقف دوستی آنان کرده بود. آنان نیز برای او جایگاهی والا و موقعیتی ارزنده قائل بودند. زینب کبری (س) پس از رسیدن به مدینه به محضرش شتافت و شهادت چهار فرزندش را تسلیت گفت . چنانکه در اعیاد نیز، برای ادای احترام ، به محضرش مشرف می شد. رفتن نواده رسول گرامی اسلام (ص) ، شریک نهضت حسینی و قلب طپنده قیام امام حسین (ع) یعنی زینب کبری (س) ، نزد ام البنین (س) و تسلیت گفتن شهادت فرزندان برومندش ، نشان دهنده منزلت والای ام البنین (س) نزد اهل بیت (ع) است. بنا بر قول مشهور، این بانوی بزرگوار در ۱۳ جمادی الثانی سال ۶۴ ق وفات یافت و در قبرستان بقیع به خاک سپرده شد. نسل ام البنین(س) از فرزند حضرت عباس(عبیدالله) گسترش یافت. نوادگان عباس که اکثر آنان در عربستان، عراق، مصر، اردن، ایران و ترکمنستان پراکنده می باشند، در علم و ادب، شعر و حدیث سرآمد عصر خویش بودند؛ از جمله ابوعلی حمزه بن قاسم بن علی بن حمزه بن حسن بن عبید... بن عباس از محدثان مورد اعتماد شیعه و صاحب کتاب [#171؛التوحید&#171؛](#)، [؛الزیاره&#171؛](#) و [؛المناسک&#171؛](#) می باشد که مزار او در [#171؛حله&#171؛](#) معروف است و مردم آنجا را زیارت می کنند .